Diumenge 4 (B) durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 1,21-28): I entren a Cafarnaüm. I de seguida [Jesús], entrant el dissabte a la sinagoga, hi ensenyava. I es meravellaven de la seva doctrina, perquè ensenyava com qui té potestat i no com els escribes. I justament hi havia en la sinagoga d'ells un home amb un esperit immund, i cridà dient: «Deixa; què hi ha entre tu i nosaltres, Jesús Natzarè? ¿Has vingut a perdre'ns? Sé qui ets tu: el Sant de Déu». I el comminà Jesús, dient: «Calla i surt d'ell!». I l'esperit immund, malmenant-lo i fent un gran crit, sortí d'ell. I tots quedaren estupefactes, de manera que es preguntaven entre ells, dient: «Què és això? Una manera nova d'ensenyar amb potestat. Impera els esperits immunds, i l'obeeixen». I la seva fama corregué ràpidament per tot arreu en tota la regió de la Galilea.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Una manera nova d'ensenyar amb potestat»

Mn. Jordi CASTELLET i Sala
(Vic, Barcelona, Espanya)

Avui, Crist ens adreça el seu crit enèrgic, sense dubtes i amb autoritat: «Calla i surt d'ell!» (Mc 1,25). Ho diu als esperits malignes que viuen en nosaltres i que no ens deixen ser lliures, tal i com Déu ens ha creat i desitjat.

Si us hi heu fixat, els fundadors d'ordes religioses, la primera norma que posen quan estableixen la vida comunitària, és la del silenci: una casa on s'hi hagi de pregar, hi ha de regnar el silenci i la contemplació. Com recita l'adagi: «El bé no fa soroll; el soroll no fa bé». Per això, Crist ordena a aquell esperit maligne que calli, perquè la seva obligació és rendir-se davant el qui és la Paraula, que «es feu carn, i habità entre nosaltres» (Jn 1,14).

És cert, però, que amb l'admiració que sentim davant del Senyor, s'hi pot barrejar també un sentiment de suficiència, de tal manera que arribem a pensar, com sant Agustí deia en les seves pròpies confessions: «Senyor, feu-me cast, però encara no». I és que la temptació és de deixar per més tard la pròpia conversió, perquè ara no encaixa amb els propis plans personals.

La crida al seguiment radical de Jesucrist és per l'ara i aquí, per a fer possible el seu Regne, que s'obre

pas amb dificultat entre nosaltres. Ell coneix la nostra tebior, sap que no ens gastem decididament en l'opció per l'Evangeli, sinó que volem contemporitzar, anar tirant, anar vivint, sense estridències y sense pressa.

El mal no pot conviure amb el bé. La vida santa no permet el pecat. «Ningú no pot servir dos senyors, perquè, o bé tindrà aversió a l'un i estimarà l'altre, o s'adherirà a l'un i menyspreará l'altre» (Mt 6,24), diu el Crist. Aixopluguem-nos en l'arbre sant de la Creu i que la seva ombra es projecti sobre la nostra vida, i deixem que sigui Ell qui ens conforti, ens faci entendre el perquè de la nostra existència i ens doni una vida digna dels Fills de Déu.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Quanta força té veritablement contra la supèrbia dels dimonis la humilitat de Déu (...). 'I va exclamar [el dimoni] tot dient: Què hi ha entre nosaltres i Tu Jesús Natzarè?', etc. En aquestes paraules es veu clarament que hi havia en ells ciència, però no caritat» (Sant Agustí)

- «Us demano sempre tenir un contacte quotidià amb l'Evangeli. Llegiu un passatge de l'Evangeli cada dia. És la força que ens canvia, que ens transforma: canvia la vida, canvia el cor» (Francesc)

- «'La paraula divina que és poder de Déu per a la salvació de tothom qui creu, es presenta i manifesta el seu vigor molt especialment en els escrits del Nou Testament' (Concili Vaticà II). Aquests escrits ens donen la veritat definitiva de la Revelació divina. El seu objecte central és Jesucrist, el Fill de Déu encarnat, els seus actes, els seus ensenyaments, la seva passió i la seva glorificació; també els començaments de la seva Església sota l'acció de l'Esperit Sant)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 124)